Ч. 173. Четвер 15 (2) серпня 1907. Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З'їзди міністрів і монархів. — Події в Мароку. — Америка а Японія.

Анґлійский король Едвард приїздить нині рано о 9 год. на замок Вільгельмсгиге, де вже єго дожидає німецкий цісар і єго канцлєр, кн. Більов. „Nordd. Allg. Ztg." пише з сеї нагоди: Подібно як по з'їзді в Свінемінде, так також і по маючих відбути ся стрічах монархів можна сподівати ся скріпленя мира і угодового стремленя, яке проявляє ся зі всїх сторін у відносинах народів. Стріча на Вільгельмсгиге відповідає тій миролюбовій гадцї, яка серед німецкого і анґлійского народу чимраз більше укріпляє ся, а котра по обох сторонах за приміром монархів дізнає значної підпори.

З Вільгельмсгиге поїде анґлійский король до Ішль і стане завтра, в четвер, о 10 год. 55 мін. рано на стациї в Ґмунден, куди Є. Вел. Цісар Франц Йосиф виїде єму на стрічу. Оба монархи поїдуть відтак двірским поїздом до Ішль, де Цісар Франц Йосиф відведе короля Едварда до єго кватири в готели „Королева Єлисавета" і тут зложить єму коротку візиту. Король Едвард віддасть візиту в цісарскій віллї а відтак около пів до 2 год. відбуде ся снїданє. Коли буде погода, то оба монархи поїдуть на прохід в сторону як Вайценбах і підчас сеї прогульки будуть самі. Вечером відбуде ся торжественне представленє в театрі а відтак принятє в цісарскій віллї і прогулька по ілюмінованім Ішлю.

З нагоди сего з'їзду монархів пише Daily Telegraph: Політичне значінє гостини виходить з тої обставини, що при стрічи монархів будуть також бар. Еренталь і сер Чарльс Гердінґ. Переговори в Ішлю, чи они будуть обмежати ся лиш на Македонію, чи будуть розтягати ся на ширший круг, можуть для Европи і для інтересів мира принести лиш користь. Дальше говорить згадана ґазета о особі австрийского Цісаря і каже, що для сего Монарха поза єго державою не мають нїгде такого поважаня і прихильности як в Анґлїї. Сей володїтель серед найтруднїйших в історії часів правлїня здобув собі своєю мудростию як найбільшу заслугу не лиш около своїх підданих, але й відвернув взагалі богато небезпечностий від народів. Переходячи відтак на політичне значінє стрічи в Ішлю зазначує згадана ґазета, що король Едвард не їздив нїколи в того рода дорогу, не осягнувши якогось цінного успіху для сьвітових інтересів.

Що до теперішної гостини, то припускають, що переговори будуть крутити ся головно около македоньскої справи. Під сим взглядом присутність бар. Еренталя в Ішлю може мати лиш користний вплив. Австро-угорский міністер для справ заграничних, о котрім, коли він обняв свій уряд, знало ся, що він вносить на своє становище точно означені і свої власні погляди, скріпив вже заведенем лїпших відносин до подекуди дразливих і недовірчивих народів балканьских держав віденьску політику в її найслабшій точцї. Відповідає то зовсїм інтересам Австро-Угорщини, що бар. Еренталь зважає на дуже тїсне і гармонійне співдїланє з Росиєю.

Що до Македонії то Анґлія не має нїчого иншого на метї як лиш підпиранє цивілізованих відносин в сих сторонах, не думаючи зовсїм о тім, щоби там нарушати status quo, загрожувати панованю султана або шукати якихсь своїх окремих інтересів. Позаяк балканьска справа здвигає ся на порозї інтересів Австро-Угорщини і Росії, то кабінетам петербургскому і віденьскому належить ся дипльоматичне першеньство що до Македонії. Згадана ґазета уважає за річ безсумнївну, що стріча короля Едварда з найстаршим між европейскими монархами усуне остаточно хоч би лиш найлекшу тїнь якогось можливого непорозуміня в сїй справі і поставить британьску дипльома-

---

8)

Жебраки і жебрацтво.

Після Єнча, Поліяна і др. — написав
К. Вербенко.

(Дальше).

Не даючи збити ся з пантелику, відповів добрий чоловічиско глумливо:

— Хибаж то не робота волочити ся як зима так літо, чи дощ чи погода з отсею дитиною? (Він погладив рукою як батько дитину діраве сукно, що вкривало єго ґітару). Хиба то не значить напрацювати ся, коли приходить ся співати від 8 години рано аж до 12 в полудне, щоби заробити яких 20 або 30 су? Чи то не значить напрацювати ся, коли не було зарібку, співати з порожним жолудком зрана на снїданок в шинках, а вечером по гостиницях? Якоїж ще треба роботи?

— То вже ви повинні знати! Менї видить ся, що ви чей не завсїгди співали на подвірях?

— Нї, а то й добре, бо я міг порівнати всїлякі званя з собою і виробити собі свій суд. Я був робітником при будові машин і можу похвалити ся, що був зручний в своїм фаху. Я заробляв красний гріш, мав жінку і доньку, котру любив, і жив собі як у Бога за дверми. Одного вечера мав я робити якусь роботу при ґазовім сьвітлї, котру лиш менї віддавали, бо її треба було дуже старанно виконати. Нараз почув ся я якийсь утомлений і ослаблений і голова почала менї завертати ся. Кілька днів спочинку — думаю собі — а все перейде. Але біда вже не відчепила ся. Я радив ся лїкаря, той післав мене на клїніку, а там зруйнували менї очи до послїдка. Очи ослабали менї щораз більше, а хоч я їх не стратив таки зовсїм так, що не міг би був ходити без провідника, то все-таки не можу вже від 20 лїт займати ся своїм давним ремеслом. Чи мав я бороти ся з житєм? Або гадаєте, що я того не робив? Я був послугачем, зарібником... Я брав ся до всїлякого ремесла, яке менї прямо не було заказане... Моя жінка померла від тяжкої роботи... Прийшла старість, мене всюди випихали, а що приятелї і свояки не давали менї нїякої помочи, то я остаточно був ще рад, що можу використати послїдки голосу, котрий колись в крузї приятелїв і родини уважав ся за несогірший.

Комісар полїциї поклав пильничок на бік і став приглядати ся дїдови... Без сумнїву вислїд того приглядaня випав користно для дїда, бо єго голос прибрав лагіднїйший тон, коли він сказав:

— Припустім, що то все правда, що ви говорите... Ви чули, що тут сказав полїцай, правда? Щож скажете на свою оборону?

Лице доброго чоловіка викривило ся нараз від злости, а єго крива борода зробила ся ще кривійшою.

— Ну, так, то що иншого! — відозвав ся він. — Я вже давно постановив собі зробити конець роботї того нужденного деруна. Єго послїдне жаданє доповнило міру!

— Яке жаданє? Скажіть виразнїйше...

— Насамперед мусите, пане комісаре, знати, що подвіря для нас нинї вже не то, що були ще перед десяти роками. Число тих, на котрих нам ще нїчого не кажуть, стає з кождим днем менше... А хто взагалї тому винен? Дверники, котрі небавком пороблять собі ренти з того, що віднаймають тих кілька квадратових метрів подвіря, котре мають стеречи. Один з них, той Буржей, з котрим я маю дїло, єсть все разом: торговельником вугля, дверником і властителем шинку. Я мушу переходити через єго крам, щоби дістати ся на мале подвіре, на котре виходять вікна дрантивої хати. Я нїколи не вийду звідтам, не заробивши трох франків. Я для дівчат, що там на горі, старий знакомий. Они ждуть на мене і аж не знають, що зі мною робити, коли прийду. Зі всїх моїх знакомих, то они найлїпші. За то я їм відплачую ся і граю їм завсїгди саме найновійше. Відтак співаю їм тоті мельодиї доти, доки они аж не зможуть вивчити ся. То робить їм розривку і они вижидають мене завсїгди нетерпеливо. Коли я одного четверга не прийшов, то они післали зараз до мене звідати ся, що зі мною стало ся!... Так єсть, як кажу, пане комісаре. Не кажу вже о тютюнї і малих дарунках, які менї скидають крізь вікно. Можу таки по правдї сказати, що они люблять свого старого батька Ля Рішоль.

— Ну, і щож дальше? — перебив єму комісар.

— Ну, отже той вуглир вдоволяв ся доси тим, що я за то, що він перепустив мене на подвіре, платив єму лїтру вина, котре ми разом випивали. Але нинї зрана він нараз під-

тию в положене ділати спільно з австро-угорскою для гармонії концерту великих держав і для повільного залагодженя балканьскої справи.

Француска праса поміщує знову заяву міністра справ заграничних Пішона, що цілею Франциї в Мароккy есть лиш привернене своеї поваги, укаране виноватих і заведене мира. Тому то Франция і не вишле дальшого войска. Ішпанія вислала доси 500 вояків а на случай потреби вишле й більше. Франция не думає о добичи і не з'орґанізує войскової виправи. Правительство француске есть далеке від всяких авантурничих плянів, наміряе лиш боронити поваги Франциї а крім того інтересів і житя Европейців, щоби такі події як послідні на будуче не могли повторити ся.

В листі з Касаблянки наспіла до Танґера вість, що 4000 кабілів напали оногди на місто. Атак відперто. Близших вістий брак. З Кадиксу вислано вчера 300 мужа піхоти і 100 мужа кавалериї до Касаблянки в цїли утвореня там провізоричної поліциї. В Цевті прилучить ся до них 150 стрільців. Міністер війни розпорядив, щоби ішпаньскі залоги в Цевті і Мелїлї були готові до вимаршу.

Оногдашна депеша з Вашінґтону принесла була досить алярмуючу чутку, що угодові переговори межи Сполученими Державами а Японією зовсім розбили ся. Віденьскі репрезентациї обох сих держав заперечують тепер тому рішучо а то длятого, що доси не одержали ніякого повідомленя а о тім алярмуючім характері та й що того і на будуче не можна сподівати ся, бо авторитативні особи як у Вашінґтонї так і в Токіо стремлять до того, щоби переговори закінчити зовсім мирно і дружно. Як би дійстно настала така несподївана зміна, то правительства мусїли би повідомити о ній свої посольства.

Новинки.

Львів, дня 14-го серпня 1907.

— **Іменоване.** Президия галицкої краєвої Дирекциї скарбу іменувала практиканта податкового Андрія Козака ад'юнктом податковим ad personam в XI. клясї ранґи.

— **Вписи до муж. учит. семінариї у Львові** відбудуть ся в днях 20—31 с. м. На І. роцї есть ще лише кілька вільних місць. Першеньство будуть мати ученики з укінченою IV. кл. середних шкіл. На II. III. і IV. рік буде ся приймати лише давних учеників того заведеня.

— **В учительских семинариях** відбудуть ся поправчі іспити зрілости в отсих реченцях: І. В мужеских семинариях: у Львові 17 вересня, в Коросні 19-го вересня, в Ряшеві 10-го вересня, в Самборі 16-го вересня, в Сокали 13-го вересня, в Станиславові 11 вересня, в Тернополи 1 жовтня, в Заліщиках 24 і 25 вересня. — II. В женьских семинариях: у Львові 7 вересня, в Перемишли 16 вересня, а в женьскій семинариї З. Стшалковскої у Львові дня 18-го вересня. Реченцї письменних іспитів вазначать дирекциї семинарий. — Повні іспити зрілости будуть: в Тернополи для учит. кандидатів дня 2 жовтня, в Перемишли для учит. кандидаток 16 вересня, а в Тарнові для учит. кандидатів і кандидаток дня 2 жовтня. Реченець письменних іспитів означать дирекциї заведень.

— **На засїданю комітету Інститута руского товариства педаґоґічного** під покровом сьв. о. Николая при улици Театиньскій ч. 19 у Львові з дня 10 серпня с. р., принято на префекта інститута Вп. Стефана Галїбея, заст. ґімназияльного учителя і поки-що слідуючих з поміж подавших ся до інститута елевів з І. кл.: 1. Нестора Підджарка; з II. кл.: 2. Івана Підджарка, 3. Нестора Яцева; з III. кл: 4. Богдана Бордуна, 5. Миколу Карачевского, 6. Романа Дерлицю, 7. Андрія Жука; з IV. кл.: 8. Івана Ляврецкого, 9. Клима Карачевского; з V. кл.: 10. Романа Рибчака; з VI. кл.: 11. Юлїяна Галькевича, 12. Ізидора Карачевского, 13. Маркияна Винницкого, 14. Романа Склепковича; з VII. кл.: 15. Михайла Трохимчука; з VIII. кл.: 16. Тараса Винницкого, 17. Омеляна Пальчука; з реальних шкіл з III. кл.: 18. Ярослава Коритовского. Послїдний реченець до вношеня подань о приняте визначено до 20-го серпня н. ст. Бувші інститутники мусять тепер внести подання о приняте, хочби і лишили свої річи в інститутї.

— **Про страшну бурю в Підволочисках** і охрестности доносять: По великій спеці в суботу і недїлю надтягнули вечером в недїлю чорні хмари і закрили небо, так, що около 7-ої год. зробило ся темно як серед ночи. Нараз звіяв ся страшенний вихор і зачало блискати і гриміти, а в слїд за тим пустив ся і дощ. Вихор був так сильний, що в парку ґр. Борковского вирвало кільканайцять дерев, а на улици лежали повиривані телеґрафічні стовпи. В ринку було досить спокійно, але коло уряду громадского знищив вихор ческий цирк, а в ул. Костельній поломив дерева. Гірше діяло ся в Мислові, селї віддаленім від Підволочиск, де жертвою небувалої стучі стало ся кількоро людий. В стайни двірскій доїли як-раз підчас тучі корови, коли нараз завалила ся стайня і убила четверо людий з двірскої служби, 2 мужчин і 2 жінки. Крім того згинуло ще кільканайцять коров і коний. На місци катастрофи явила ся сторожа пожарна з Підволочиск і міский лїкар др. Тіркель. Під надзором жандармів добувано трупи з під розвалин. В першій хатчинї побіч двора зложено два трупи: Івана Хнїя, 45-лїтного вдівця і вдовицю Марию Аподрачку, лїт 35. Як-раз мали они побрати ся і в понедїлок мало відбути ся весїле, до котрого вже все було приготовлене. Хнїй лишив сиротами трох синів, з котрих 16-лїтний Ілько був з наймолодшим братом Стефаном підчас катастрофи в стайни, але втекли ще в пору з неї. Мимо того мало що й они не пожили смерти; коли втікали, впав стовп на старшого і зломив єму ногу, а молодшому покалїчив лице. Трету жертву катастрофи, Вікту Шум, 33-лїтну вдовицю, зложено в хатї в долинї за заднишовецким мостом: нещаслива лишила сиротами дві доньки і сина. Наконець четвертою жертвою став ся Данило Гук котрий полишив жінку і сина. Нещасливі жертви похоронено вчера в Мислові, а бідні сироти лишили ся в найбільшій нуждї без хлїба і стріхи.

— **Знов страшна буря.** Про зовсїм подібну бурю і катастрофу як в Підволочисках і охрестности, доносять тепер з Немирова і Грушева. В цїлій тамошній охрестности лютила ся в недїлю по полудни страшна буря з градом, котрий знищив до тла сегорічне і так вже нужденне жниво. Буря позривала множество стріх і порозносила хати та поломила або й повиривала з коріном цїлі дерева. Збіже стояче в полукіпках порозносило на всї сторони і витовкло з них зерно. Найсильнїйше лютила ся буря в Дорогомишли, де вихор виломив і повиривав мало що не всї дерева в громадскім лїсї, а в дворі завалив і розніс дві стайнї. Одного наймита двірского, котрий сховав ся був перед бурею до стайнї, бальки тяжко покалїчили. Згинуло також кількоро телят і два бугаї. Шкода есть так величезна, що еї поки що навіть не можна було обчислити. Людий берєсь розпука, бо буря знищила мало що не весь їх сегорічний добуток, а тепер жде їх голод і нужда.

— **Арештоване ватаги вломників.** Із Станиславова доносять: В четвер минувшого тиждня арештовано тут нову ватагу вломників, зложену з караних вже судово фахових людий а то: Антона Тульмацкого, станиславівского масаря, Івана Чаплиньского, фахового злодія, родом з Товмача і Тому Марчука, злодія зі Львова. Тота ватага хотїла з середи на четвер минувшого тиждня вломити ся до помешканя п. Заячківского при ул. Газовій 69, але їх нaполошив мешкаючий там кондуктор Штумпер, котрого они відтак побили і втекли. Опісля добули ся до помешканя ветеринаря п. Ковальского, при площі Торговици, де на шкоду его і емеритованого радника п. Граба вкрали одїж, біле і дорогоцїнности, вартости 1000 кор. Урядник поліцийний Фарих разом з вах-

---

висшив цїну. Жадає за кождий раз по двайцять су. Ба, чи хоче він, щоби я давав єму половину мого зарібку?!... Ну, отже в менї закипіло, я розлютив ся і виговорив все, що мав на серци... І як би ваш поліцай не був на то прийшов, то менї здає ся, що я був би мою дитину (він показав на свою ґітару) розбив на куснї на его голові.

— Тим були би ви без потреби погіршили своє положене — сказав на то комісар. — Ви би лїпше зробили, як би ви погодили ся з тим, що не можна змінити і не заходили на то подвіре!

Дід покивав сумно головою на знак, що така жертва була би над его сили.

— То легко сказати, щоби я погодив ся з тим, що не можна змінити... Коби ви знали, пане комісаре...

— Коби я що знав?

— Той Буржей поправді лиш длятого тільки жадає, бо знає добре, що я все заплачу, що він схоче. Він ще до того доведе, що я задармо, що лиш для приятности буду там співати і що мій заробок піде до его кишенї.

Комісареви здавало ся, що він зрозумів і длятого усьміхнув ся та жартуючи натякнув на слабу сторону діда і спитав:

— Але, але... Чи у вашім віцї залежить вам ще так богато на тім домі?

Старий співак з улиції запинив ся на хвильку а відтак сказав отверто:

— Ну, вам можу то чей сказати! То по правдї не ізза дому я туди ходжу... лиш задля моеї бідної доньки, котра там мешкає.

А тепер придивім ся італїяньским жебракам.

Жебраки остаточно на цїлім сьвітї однакові, бо всї витягають руку і кажуть: Дайте! Але звичай і спосіб, в який они то роблять, має все-таки свою окрему ознаку так, що приповідка: „Що край то обичай", має своє повне значіне і для жебраків. Італїя хоч і як красний та богатий край, має таке множество жебраків, як ніякий инший в Европі. Кождий, хто їздив по Італії, — каже німецкий писатель Роберт Міш — знає щось про них розповісти. Они сидять під дверми церков, біжать за твоїм возом, наставляють тобі цьвіти, зьвіздані таскальки на продаж, отвирають дверцї від твоеї дорожки, показують тобі своє калїцтво, крутять катаринку, заставляють малпи танцювати, або кольоровими олівцями рисують на камінних плитах тротоарів всїлякі краєвиди. Тисячами способів удають бідних, сотками малих прислуг старають ся видурити та випросити або своєю влізливостию видерти який даруночок а кінцем всего есть: „Дайте — дайте і дайте!" Здає ся, як би по цїлім краю була розтягнена велика сїть жебраків, котра стає тим густїйша, чим дальше іти на полудне. Можна сьміло сказати, що в Італії кождий „бідний" жебрак, коли вже не з фаху, то бодай при нагодї наставляє капелюх або руку, головно же тодї, коли появить ся який бодай на око богатий форестієре [1]).

Богато причин зложило ся на то, що жебрацтво в Італії стало ся мало ще не загальною прикметою народною а одними з головнїйших суть: тепле підсоне, котре, особливо в полудневих сторонах, вироджує природне лїнивство, відтак загальне з'убожіне і наконець величезний наплив чужинців, що рік річно їздять по Італії. Кождий чужинець есть в очах Італїянця мілїонером а що найменше якимсь богатим конте (ґрафом). Бо як би він не був богачем, чи хотїлось би єму виставляти ся на недогідности і кошти так далекої подорожі? Судячи з всїляких описів подорожий здає ся, що давнїйше було ще гірше. Тепер, від коли, особливо в північних сторонах Італії промисл і торговля значно розвинули ся, богато вже змінило ся на лїпше, але декотрим верствам суспільности все ще брак почутя особистого достоїньства і достоїньства працї. Бо як би не то, то не було би видко так богато, нераз навіть зовсїм порядно убраних жебраючих дїтий, котрі очевидно жебрають лиш на то, щоби мати гроші на ласощі. В декотрих сторонах, де чужинцї особливо часто заходять, заставляють навіть досить маючі господарі своїх дїтий жебрати і приучують їх до того.

(Дальше буде).

[1]) Forestiere = заграничний, чужинець.

майстром поліциї Скрінґером і аґентом Браєром пустили ся за вломниками в погоню і здогонили їх в коршмі в Хриплині, де они якраз ділили ся вкрадеными річами. До тої ватаги належали ще Олекса Олексишин та Іван Павлишин, котрих також арештовано і відставлено до суду карного.

— Мало що не велика катастрофа. Нинїшна депеша з Берлина доносить: Вісімнайцятьлїтний функціонар зелїзничий, засьвічуючи лямпи на ваґонах поспішного поїзду, що їхав зі стациї Ельстер до Берлина, недобачив зелїзного мосту, через котрий поїзд переїзджав, і єго роздушило. Сейчас задержано поїзд. Тимчасом инший поїзд їдучи з великою скоростию, зближав ся до місця катастрофи. Подорожні першого поїду перепуджені почали вискакувати з ваґонів. В послїдній однак хвили удало ся машиністови здержати поїзд і не допустити до великої катастрофи.

— Із заздрости. Жандармерия в Снятинї арештувала Стефана Ляшкевича, Александра Ляшкевича і Михайла Войціховского, підозрілих о то, що котрийсь з них дня 9 с. м. в ночи стрілив до якогось Држевецкого і зранив єго в руку. Причиною того була любовна істория. В Бережанцї під Снятином жиє при своїх родичах, як кажуть, красавиця Софія Гайко і до неї то забігала сьнятиньска молодь а між иншими і згаданий Држевецкий, котрий у згаданої красавицї мав більше щастє як другі, може й длятого, що таки направду хотів женити ся з нею і з тим не таїв ся. Любовне щастє Држевецкого викликало заздрість і стало ся причиною грізного замаху на него. Дня 9 с. м. забавляв ся Држевецкий до 12 год. в ночи у своєї Софійки а відтак попращав ся і пішов до дому. Ледви що уйшов яких 200 кроків і переходив коло кукурудзи, коли хтось стрілив до него. Држевецкий сховав ся за дерево а тоді хтось стрілив другий раз і цїлий набій шроту поцілив єго в праву руку коло ліктя. Єсть підозріне, що се зробив із заздрости котрийсь з арештованих а дальше слїдство викаже, хто винен.

— Студенти злодіями. В першорядній реставрациї готелю „Imperial" сповняв обовязки касиєра студент I року прав Іван Губер, бідний хлопчиско, що не маючи з чого удержатись, підняв ся аж такого фаху. Свої обовязки сповняв так совістно, що властитель реставрациї відносив ся до него з великим довірєм, дарма що Губер в останніх часах дістав ся в дуже підозріне товариство. В ночи з 30 на 31 липня, коли замикав касові рахунки, користаючи з довіря, яке полишало єго без контролї, здефравдував 1900 К і щез без слїду. Властитель реставрациї не хотів шкодити опінії студента і ждав кілька днів, не доносячи про мальверзацию поліциї. Колиж дізнав ся, що Губер тратить гроші по нічних байзлях в товаристві здеморалізованих женщин, дав знати поліциї. Гляданя тревали довго, аж в понедїлок придержано дефравданта на двірци в Кракові. Знайдено при нїм ще 240 К. Губера відставлено до слїдчої вязниці львівского суду.— Перед кількома днями окрадено при ул. Зеленій ч. 34 якусь Анелю Ісєак. Злодїй дістав ся до мешканя крізь вікно, розбив куфер і забрав з него золоті годинники, ланцушки, перстенї і т. п. вартости кілька тисяч корон. Підозріне упало на студента VII кл., Володислава Фриштака, що учив ся приватно і кілька днів перед тим виправадив ся з тої каменицї. Поліцийне слїдство викрило, що Фриштак справдї допустив ся тої крадежи. Він признав ся до вини і сказав, що частину дорогоцінностий заставив, а частину закопав на Стрільници.

— Хитрий злодій. До тутешного масаря п. Котовича зголосив ся перед кількома днями якийсь Гнат Обалєвский, котрий дораджував єму купити пару красних коний, які суть на продаж в Росиї. П. Котович готов був купити, але побоючись дати гроші незнакомому, вислав з ним свого брата, котрому дав на купно звиш 1000 кор. Коли оба доїзджали вже до Підволочиск, Обалєвский, користаючи з того, що брат Котовича на хвильку заснув, виймив єму гроші. Котович збудившись, не добачив зараз крадежі, а злодій не зрадив ся нічим і так оба доїхали спокійно аж на стацию. Тут Обалєвский покрутив ся трохи а відтак щез на хвилю і вскочив до поїзду, котрий від'їзджав за границю, лишаючи Котовича без гроший і коний. Львівска поліция повідомлена о тім, вислала за Обалєвским стежні листи.

† Померли: Семен Бараник, ученик IV. кл. ґімназияльної, упокоїв ся дня 6 с. м. в Кобиловолоках, теребовельского повіта у 18-ім роцї житя. Покійний, бідний сирота, був відзначаючим учеником і многонадійним молодцем.

Телеґрами.

Париж 14 серпня. Після приватних депеш з Танґера викликала невдоволенє серед Европейців вість, що Франция не хоче вислати більше войска до Марокка; войска, які тепер там знаходять ся, суть там недостаточні. Ґен. Друд одержав вість, що племена бунтують ся в охрестности міста і лагодять ся до нападу. Межи племенами, котрі брали участь в рабунках, настали спори підчас роздїлу добичі.

Ґібральтар 14 серпня. Прибувший тут француский контрторпедовець привіз вість, що в хвили, коли вчера о 9 год. вечером відпливав з Касаблянки, панував в місті спокій. „Ґльоар" бомбардував охрестність міста. Паша з Касаблянки знаходить ся арештований на „Ґльоарі".

Опава 14 серпня. Число страйкуючих в округ Більск-Бяла ткацких робітників виносить 2400. Страйк обняв 22 фабрик.

Марсилїя 14 серпня. Супруги Ґульди признали ся до убийства Лївенової. Ґульд каже, що убив Лївенову в нападі гніву, коли она зажадала від него, щоби він віддав гроші, які позичив був у неї.

Льондон 14 серпня. Daily Telegr. доносить, що в найблизшім часї будуть вибудовані 3 нові кораблї воєнні найбільшого типу.

Напсі 14 серпня. Социяльно-демократичний конґрес відкинув значною більшостию внесенє Герве'го, взиваюче горожан всїх країв, щоби они на всяке виповідженє межинародної війни відповідали войсковим страйком і ворохобнею. Відтак принято значною більшостию голосів резолюцию, ухвалену вже минувшого року, жадаючу розброєня буржоазиї а узброєня кляси робітничої і утвореня народної армії.

Париж 14 серпня. Тутешні круги урядові занепокоєні положенєм в Мазаґанї. Потверджує ся, що тамошні племена лиш длятого не випускають Европейців, що хотять їх задержати яко закладників на случай атаку Французів.

Чікаґо 14 серпня. Екзекутивний комітет союза телеґрафістів ухвалив предложити розпочинати ґенеральний страйк телеґрафістів.

Господарство, промисл і торговля.

— Цїна збіжа у Львові дня 13 серпня: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 10.50 до 10·75; жито 9·50 до 9·75; овес 9·50 до 10·—; ячмінь пашний —·— до —·—; ячмінь броварний 0·— до 0·—; ріпак —·— до —·—; льнянка —— до —·—; горох до варення 11·50 до 12·—; вика 0·— до 0·—; бобик 0·— до 0·—; гречка —— до —·—; кукурудза стара —·— до —·—; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона —·— до —·—; конюшина біла —·— до —·—; конюшина шведска —·— до —·—; тимотка —·— до —·—.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1907 — після часу середноевропейского.

Примітка. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені зьвіздкою. Нічна пора числить ся від 6. години вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40***, **2·31***, **8·55**, **1·30**, 5·50*, 7·25, 9·45, 5·25, 9·50*.
З Ряшева: 1·10.
З Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·16**, 5·40, 10·30*.
З Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·02**, 5·15, 10·12*.
З Черновець: **12·20***, 5·55*, 8·05, **2·25**, 3·55, 9·01*.
З Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·05.
Зі Станиславова: 8·05.
З Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
З Яворова: 8·22, 5·00.
З Самбора: 8·00, 10·30, 1·55, 9·20*.
З Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·50, 10·50*.
Зі Стрия, Тухлї: 3·51.
З Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·05***, **12·45***, 3·45*, **8·25**, 8·40, **2·45**, 6·15*, 7·20*, 11·00*.
До Ряшева: 4·05.
До Підволочиск (голов. дворець): 6·20, 10·45, **2·17**, 7·00*, 11·15*.
До Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·32**, 7·24*, 11·35*.
До Черновець: **2·51***, 6·10, 9·20, **1·55**, 10·40*.
До Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·30*.
До Рави, Сокаля: 6·12, 7·10*.
До Яворова: 6·58, 6·30*.
До Самбора: 6·00, 9·05, 4·30, 10·51*.
До Коломиї і Жидачева: 2·35.
До Перемишля, Хирова: 4·05.
До Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·26, 6·25*.
До Белзця: 11·05.
До Станиславова, Чорткова, Гусятина: 5·50.

Поїзди льокальні.

До Львова:

З Брухович (від 5 мая до 29 вересня) 3·25, 5·30 по полуд. і 8·20 вечер; (від 5 мая до 29 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята) 1·46 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в недїлї і рим. кат. сьвята) 10·05 перед полуд.; (від 5 мая до 31 мая, від 1 до 29 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 9·55 вечер.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята) 10·10 вечер.

Зі Щирця від 26 мая до 15 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята 9.40 вечер.

З Любіня від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. кат. сьвята 11·50 вечер.

Зі Львова:

До Брухович (від 5 мая до 29 вересня) 2·28, 3·45, 5·45 по полудни; від 5 мая до 29 вересня в недїлї і рим. сьвята 12·41 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в недїлї і рим. сьвята) 9·05 рано; (від 5 до 31 мая і від 1 до 29 вересня в недїлї і рим. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 8·34 вечер.

До Рави рускої 11·35 в ночи (що недїлї).

До Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 9·15 перед полуднем і 3·35 по полудни; (від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. сьвята) 1·35 по полудни.

До Щирця 10·45 перед полуднем (від 26 мая до 15 вересня в недїлї і рим. сьвята).

До Любіня 2·10 по полудни (від 12 мая до 15 вересня в недїлї і рим. сьвята).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).